

CIKLIKUSSÁG

Az ÉLET törvénye, hogy ciklikus. Minden születik (formát ölt), fejlődik, kiteljesedik, majd elhal, vagyis abban a formában megszűnik létezni, átalakul, helyet adva valami újnak. Újra és újra ez történik mindennel és mindenkivel.

Születés – halál...

Egész világlátásunk meghatározó alapgondolata a haláltól, a végtől való félelem. (Érdeemes ezt a szót megvizsgálni kicsit mélyebben, hiszen magában rejtí a problémáink kulcsát: FÉL, tehát nem EGÉSZ!)

Az a fura, hogy miközben félünk ezektől, mégis biztos tudatuk adja a biztonságérzetünket. Mindent a kezdet és a vég szempontjából nézünk. Félünk a veszteségtől. Éppen ezért nem engedjük el a dolgokat. Ugyanakkor tudat alatt pontosan tudjuk, hogy egyszer minden véget ér. És mivel félünk ettől, mindent, amíg csak lehet – hiszen „ez az egy életünk van!” – el akarunk érni, meg akarunk szerezni és tartani. És ez nem csak tárgyakra vagy a pénzre vonatkozik. Mindenhol határokat húzunk. Igaz ez a kapcsolatokra is, és mindenre. Ilyen a család-om, a barát-aim stb. De saját magam is.

A ciklikusság törvényét, hiába látható és tapasztalható mindenhol (természet, élet-halál, gondolatok, érzések, kapcsolatok születése, majd elhalása, átalakulása, de ilyen az ébrenlét és alvás ritmusa is), nem akarjuk elfogadni, mert helyette csak az anyag törvényét látjuk, ez adja a biztonságunkat. Ez azt mutatja, hogy minden születik, van és meghal (vége). A tágabb nézőpont félelmetes számunkra. Valahogy (az anyag szempontjából)

látjuk a világot, és nem engedjük meg magunknak azt, hogy lehet máshogy is, lehet tágabb szempontból is nézni a dolgokat.

Félünk, mert látjuk a határainkat.

Félünk, ha nem látjuk a határainkat.

Életben vagyunk

„Életben vagyunk” – mondjuk.
... De milyenben?

Egyik fő problémánkat az okozza, hogy az ÉLET-et saját életünként határozzuk meg, amely a születésünkkel kezdődik és a halálunkkal ér véget.

Vagyis az ÉLET kezdetét azonosítjuk a születéssel (fogantatással) és a végét halálnak tekintjük. Félünk a végtől, a végtől. Ez határozza meg egész jelenlegi világlátásunkat.

Ezt a rövid időszakot töltjük ki azzal, amit saját életünknek gondolunk, nevezünk. Az ebben a szakaszban velünk kapcsolatba kerülőket életünk szereplőinek nevezzük. Saját élettörténetet gyártunk, saját múlttal, jellel és jövőképpel.

Rohangálunk egy hangyabolyban, saját életünket gondolván középpontjának. Mindannyian ezt tesszük. Azonosulunk (az ÉLET-et azonosítjuk) testünkkel, érzéseinkkel, gondolatainkkal, kapcsolatainkkal, eredményeinkkel, sikereinkkel, kudarcainkkal, mindazzal, amit megszereztünk, vagy vagyunk rá, azzal, amink van és azzal, amink még nincs, vagy amit elvesztettünk.

Ezek a mostani mindennapjaink, amik ezt a viszonyrendszert és a végtől való félelmet tükrözik vissza. Ebben élünk és ezt gondoljuk az ÉLET-nek.

...De visszatükrözhetnénk az EGY-séget is...

Valami új születése

Valami újnak a születésében vagyunk. Még nem biztos, hogy értjük, de érezzük, látjuk a jeleit. Ahogy annak is, amit elhagyunk. De még ragaszkodunk hozzá. Ez természetes is. De abban a kivételezett helyzetben vagyunk az eddigi időkhöz képest, hogy ráláthatunk arra, ami eddig volt, rátekinthetünk eddigi utunkra, tudatosíthatjuk, hogy mi történt, mi szerint éltünk eddig (akár egyénileg, akár közösségileg, akár mint emberiség).

Sokan, akik a tudatosodás ezen pontján vannak, a jelen helyzetet rossznak, minden valódi emberi értéket meghazudtolónak érzékelik. És ez részben így is van. Vannak tények, amiket láthatunk, tapasztalhatunk. Láthatjuk, hogy az egyéni érdekek előtérbe helyezése hova vezet, láthatjuk, hogy a széthúzás eredménye mi, láthatjuk, hogy a pénz túlhangsúlyozása mit eredményez, láthatjuk, hogy az egymás ellen való működés mennyire káros. De mindez nem azt jelenti, hogy mindent rosszul csináltunk, és nincs szükség önvádra vagy újra mások vádolására, felelősök keresésére sem.

Eddig ezt a mintát követtük.

Tudnunk kell, hogy mindez a fejlődés része volt. Látnunk kell, hogy az idáig vezető út nem jó vagy rossz, hanem törvényszerű volt.

A kérdés nem az, mit csináltunk rosszul, hanem az, hogy mindez mire tanít minket.

Nem az a dolgunk, hogy minősítsük vagy megtagadjuk a múltat, hanem hogy tapasztalataira építve hozzunk létre valami újat.

Közösen, összefogva!

Bomlás

Eddigi világképünknek is megvolt a helye és az ideje. Mára azonban ez annyira kikristályosodott, hogy elkezdett szétbomlani – mint egyébként bármi, ami eléri létezése csúcspontját. Ez az ÉLET törvénye. Minden, ami formát ölt, az szétbomlik, helyet adva valami új forma létrejöttének. Ha nyitottak vagyunk, ezt a törvényt figyelhetjük meg mindenhol. Nézzük csak meg, ebben a percben is születnek például gondolatok, melyek már el is haltak. Születnek szavak, melyek már nincsenek jelen, csak az emlékezetünkben. Születnek emberek és halnak meg. Hullnak vagy éppen növekednek levelek, de fák is halnak meg és serkennek ki a földből, éppen ebben a pillanatban. De az elhalt dolgok nem vesznek el, más formában élnek tovább, táplálva az ÉLET újabb formáit.

Mi azonban e törvényt nem fogadjuk el, és mindenáron fent akarjuk tartani a már nem működőképes struktúrákat is. (...Próbáljuk kitolni jelen életünk határait addig, amíg csak bírjuk. Nem hagyjuk elmenni a haldoklót – itt akarjuk tartani, csak mert nekünk fáj, hogy már nem lesz velünk...)

A világ mostani struktúráját sem hagyjuk felbomlani. Látjuk az agóniát, de mi magunk akadályozzuk meg ragaszkodásunkkal, félelmeinkkel, hogy bekövetkezzen az, ami törvényszerű, és ami által meg tudna nyilván-

nulni az új. Amire tulajdonképpen vágyunk. Az abszurd a dologban, hogy mi magunk lennénk/vagyunk képesek a szabad akaratunkon keresztül létbe hívni ezt a vágyott világot. De nem merjük elengedni az anyagi világ „biztonságát”, azokat a gondolatformákat, amikkel azonosítjuk az életünket. Pedig a megvalósulás mibennünk van, és rajtunk múlik, meddig tart az agónia. Hogy fel fog bomlani, elhal az eddigi struktúra és meg fog születni az új világ, az biztos. (A kérdés csak az, mikor és milyen áron). Ez a törvény.

Lépőkövek

Az evolúció egy folyamat. Nem ugrásszerűen, hanem fokozatosan jelenik meg a világban a tudatosság következő „szintje” (vagyis ez egy tágulási folyamat).

A Mesterek is bejártak egy utat. A megértés, az elfogadás, az elengedés és a befogadás útján jutottak el valahova – mai szóhasználattal azt állíthatjuk róluk, hogy megvilágosodtak. Onnan világítják be azt az utat, ami előttünk áll, és ami végtelen...

Mindenki (egyénilag és csoportosan) ezen az úton jár.

A „megértésnek” azonban különböző szintjei vannak.

Mindig vannak előttünk járók, és mindent, amin mi már túljutottunk (akár egyénilag, akár csoportosan), valakik következő lépőkökként tudnak használni.

Egyik kőről lépünk a következőre. Ki még tudattalanul, ki pedig tudatosan halad. A tudatosság ott jelenik meg, amikor azt a helyet, ahol állunk, nem végcélnak tekintjük, hanem az út egy szakaszának...

Van, aki éppen nem néz sehova, hanem azt a követ érzi a végpontnak, amin áll, és ennek a biztonságát élvezzi, azt erősíti. Van, aki csak érzi, hogy valami van azon túl is, ahol ő tart. Van, aki tudja ezt, hiszen ahol éppen van, ott már számára nincsenek válaszok. Van, aki már látja is a következő lépőkövet, de még nem mer lépni. Van, aki épp a kettő között „lebeg” – ez a szakasz a megértés, az elmélyítés szakasza. És van, aki ott áll a következő követön és minket vár. A folyamat ezután újraindul...

Mindig a soron következő követ látjuk. Ezt is csak akkor, mikor utunkon az, amin éppen állunk, már nem segít minket. Addig nagyon fontos volt és támaszt adott, de egy ponton ez már nem így van, és ekkor kezdjük el érzékelni a következőt.

A következő lépőkő, ami előttünk áll – mint emberiség előtt –, az az ÉLET újraértelmezése, az egy-én-ből az egység-be való átlépés, az emberiség egységének a felismerése, tudatossá tétele. Ezt kell fizikai síkon megvalósítani, eszerint, ilyen módon élni. És ez most egy nagy lépés, sőt inkább ugrás.

Jelenleg az „átmeneti” szakaszban vagyunk. Az eddigi megértésünk burka repedezik, és már érezzük, látjuk a következő lépést, de még nem merjük elengedni az előző, biztonságot nyújtó lépőkövet. Természetes a bizonytalanság, természetes a félelem és természetes, hogy mindig az előző állapotban keressük a biztonságot.

Ráadásul most még minden azt bizonyítja számunkra, hogy a világ valóban csak ilyen lehet, hiszen mindenhol a különállással és az önzéssel találkozunk. De nem kell ilyennek lennie! A felszín alatt más van! Higgyünk, bízzunk és merjünk lépni! (A világ pedig pont ettől az egy lépéstől lesz olyan, amit ma még csak sejtünk és remélni merünk!)

Ahhoz, hogy meg merjük tenni ezt a lépést, sokat segíthet, ha tudjuk, hogy ez az ÉLET rendje. Mindig így történik.

A tudatosságunk ott tart – mi például többek között ezt az ajándékot kaptuk az úton előttünk haladóktól –, hogy erre most már rá is láthatunk.

Ha a közösre figyelünk és eszerint élünk – vagyis jóakarrattal –, az egészen bizonyosan elvisz minket a megértés következő szakaszára.

Lehorgonyzás

Van egy közös alap gondolatformánk, ami szerint jelenleg élünk. Ez az életet az anyagi világgal azonosítja. A kezdetét a születéssel, a végét a halállal. (Nem tudjuk, mi jön utána, így félünk tőle.)

Jelenleg azzal a nehézséggel állunk szemben, hogy mindent meghatároz ez az alapgondolat. Mindent innen nézünk. Ez okozza, hogy mindennek a középpontjában az „én” áll. (Nem élünk, hanem túlélünk, megélünk.) Ragaszkodunk mindenhez, mert félünk az elvesztésétől, félünk elengedni, amink van. Félünk a végtől.

Így van ez az ideákkal és a gondolatokkal is.

Nem egy gondolat megszületésével és termőre fordításával van a probléma, hanem azzal, amikor a ciklikusság törvényét nem figyelembe véve, úgy gyökereztetünk le egy gondolatot (úgy adunk neki formát), hogy örökkérvényűnek tartjuk, és nem engedjük meg, hogy „máshogy is” lehessen. Amikor itt azokról a gondolatformákról (mintákról) beszélünk, amik jelenleg meghatározzák az életünket, értékrendünket, akkor nem arról van szó, hogy ezeknek ne lenne (ne lett volna) létjogosultságuk,

hanem a kizárólagosságról, a ragaszkodásról, az el nem engedésükről. Tehát az olyatén való lehorgonyzásukról, amikor az már akadállyá válik, és nem segít minket és a világot.

Nem az ÉLET-ben hiszünk, és nem a törvényei szerint élünk. Az életről alkotott egy-egy gondolatformánkban hiszünk és aszerint élünk.

Köz-köd

*Új utak úgy születnek, ha valaki, vagy valakik
letérnek, kitérnek a régi kerékvágásból*

Vannak egyéni, berögzött gondolatformáink, és vannak kisebb és nagyobb közösségi rögzültségeink, és mint emberiség is rendelkezünk ilyenekkel.

Ezeket olyan struktúrákká erősítettük és erősítjük folyamatosan, hogy mára már bevehetetlen erődde nőtték ki magukat. El sem tudjuk képzelni, eszünkbe sem jut, hogy valami működhetne máshogy is. A problémáinkat – amiket egyébként ez a gondolkodásmód hozott létre – ugyanabból a kiindulási pontból, ugyanazzal a módszerrel akarjuk megoldani, mint ami odáig vezetett minket. Gyakorlatilag már észre sem vesszük, hogy ezek a struktúrák ott húzódnak a háttérben. Döntéseinket, a kérdéseinkre adott válaszokat mindig és folyamatosan meghatározzák. A háborúk, válságok okai is mind ebből fakadnak. Ez tulajdonképpen a közgondolati háló uralkodó része (azaz a jelenlegi köztudat), amelyet mi hoztunk és hozunk létre, és innen hívjuk le a válaszainkat a problémáinkra. Ebben a hálóban most az egyénből, az önzésből, érdekviszonyok mentén létrehozott gondolatok vannak. A megszokottság és a biztonság érzése miatt tartjuk ezt fent, bár mára már érezzük, hogy nem jók az onnan hozott megoldások. Rajtunk ül, mint egy ködfelhő.

Szerencsére azonban egyre többen vannak már, akik tudatában vannak ennek a ködnek, látják és átlátnak rajta – így képesek új, az önzést meghaladó, a jóakarat szellemében születő gondolatformákkal feltölteni ezt a gondolati hálót.

Minél többen választják az egység nevében, a helyes emberi kapcsolatok nevében történő cselekvést, annál inkább színeződik át ez a ködfelhő, és annál tovább nő ennek a választásnak is a lehetősége.

Köz-tudat

Vannak emberek, akik a fejlődés azon lépőkövén állnak, ahol képesek érzékelni a megjelenő új ideákat, és képesek azokat gondolati formába hozni. Így ezek bekerülnek – az úgynevezett – közgondolati hálóba.

Ez a háló a mindannyiunk – az emberiség – által valaha „teremtett” gondolatok hálója. Ebben benne van minden. Ez tulajdonképpen leképezi az egész emberiség tudatát.

A köz-tudat (amit ma ennek nevezünk), a közgondolati hálónak az a része, amit az emberiség legnagyobb része gondol, ami közismertté vált, ami beépült már a köz tudatába.

Bármilyen új gondolat és bármi, ami abból születik, ami akár kicsiben is, de megvalósul, az már ott van a közgondolati hálóban, részévé válik, és így idővel majd megjelenik a köz-tudatban is. Tehát – gondolkodásmódunkkal, tetteinkkel – mi magunk is hozzá tudunk járulni a köz-tudat megváltozásához.

Ezen írások nem titkolt célja is ez!

Születő csend

„Intelligens” elménknél nincs szünet, állandó az inspiráció. Ez elvisz – EZ visz el a lényegtől.

Nagyon ritkán vagyunk megfigyelő állapotban, csendben.

Nincs gondolati csend.

De létezik az az állapot, amikor nincs semmi, nincsenek gondolatok, viszonyok, csak a csend. Nem vagyok senki és nem viszonyulok senkihez és semmihez, és mégis ott, abban a csendben minden és mindenki ott van. Nincsenek hatások, nincsenek információk, béke van. Nem teremődik semmi, és mégis minden ott van.

Mindkét állapotból születnek cselekvések, de más a hatása annak a cselekedetnek, amely valamilyen inspirációból, hatásból (kapcsolatokból, viszonyokból, ráhatásokból következően, valami fajta kényszerből) egy az egyben jön létre, mint annak, ami a CSEND-ből, az EGY-ből, a nagy EGÉSZ-ből, az ÉLET-ből születik, ami abból gyökerezik vagy azon átmegy.

Individualizmus

Talán valahogy úgy lehetne megfogalmazni, hogy ha egyszer majd túl tudunk lépni önös világunkon, akkor a nagy közgondolati hálóról való leválást és a belsők-ből jövő, mások gondolkodásától független belső hanggal való kapcsolatot fogja jelenteni ez a szó. (A ráhangolódást, a valódi szabadságot.) Ma még az önálló egyénné válásnak azzal a szintjével azonosítjuk, ami az elkülönülést jelenti. (Ami a legfurább az egészben, hogy ez a gondolkodásmódunk pont a jelenlegi közgondolkodásból fakad, és azt erősíti is tovább.)

Meg kell találnunk azt, amit legbelül – hatásoktól mentesen a mindeniben közösből – érzünk meg. Tehát nem abból, amit mindenki gondol – hiszen az csak a gondolkodásunk közös hálója, és nem a legbelső, a gondolkodási módunktól mentesé. A belső hangból születő, a közgondolati hálótól független új világ megszületése – ez a jövő!

Ez az úgynevezett közgondolati háló határozza meg a világképünket. Jézus és a többi „nagyember” független volt ettől a hálótól. Jézus fölötte állt, és azt az utat mutatta meg, hogy képesek lehetünk mi is fölé emelkedni, sőt azt is, hogy hogyan.

Ma az individualizációt úgy értjük, hogy alakítsuk ki saját, másoktól független életünket. Jelenleg ezt a fizikai elkülönülés útján próbáljuk megvalósítani, és van némi törekvésünk az érzelmi elkülönülésre is. Mindezt azonban nem a belső hanggal való azonosulásból tesszük, hanem fizikai és érzelmi függéseink nyomasztó volta miatt, valamint ennek a bizonyos közgondolati hálónak a hatására.

Az intellektuális emberek közül sokan azt gondolják, hogy ők független gondolkodók. És ami még furább, hogy ez igaz is. De „csak” gondolkodók, ami azt jelenti, hogy a gondolkodáson és az egyénin van a hangsúly. Magát a gondolkodást tartják előtérben. Nem használják, hanem az használja őket.

Hogy ez mit jelent? Azt, hogy nem a csendből, az egy-ségből születnek meg a dolgok, hanem a közgondolati hálóból. Jelenleg azonban ebben a térben nincsen csend. Zakatolás van. Mindent ki akarunk találni, mindenre megoldásokat keresünk, és a gondolataink is innen jönnek. Mindig hatással vannak ránk a mások által gondolt gondolatok, vagyis a többi gondolat. Jelenleg hatásokban és ellenhatásokban élünk. Mások (sokak) gondolati hálóján keresztül találjuk meg a válaszokat.

(Például a mentálisan erős emberek képesek látni bizonyos összefüggéseket, de azok irányát meghatározhatják a félelmeik, egyéni problémáik és a mások által már gondolt gondolatok. Így születnek az összeesküvés-elméletek is.)

A gondolkodás képességét azonban szolgálatba is lehet állítani. A belsőből jövő intuíciók megvalósíthatóságának szolgálatába.

Aki független mások gondolati világától, az nem fél. Az egység-tudatban nincs félelem. Hiszen nincs mitől, kitől féltetni, félni! Persze ettől iszonyú távol vagyunk még, de ha elfogadjuk és megértjük ezt, sokkal könnyebb efelé haladni.

Tudat-tágulás

Ha elfogadjuk azt a nézőpontot, hogy az emberiség egy, akkor azt is el kell fogadjuk, hogy egy tudata van. Márpedig, ha ez így igaz, akkor mindannyiunk egyéni tudata is része ennek az egy nagy tudatnak – mindannyiunké, ami azt jelenti, hogy minden egyes emberé. Ha pedig ez így van, akkor azoknak, akik ezzel tisztában vannak, látniuk kell azt is, hogy minden egyes tudat hozzájárul az egész tudat fejlődéséhez. Ezért saját tudatunk tágulása hozzájárul az egész emberiség tudatának tágulásához. Tehát minél többen látják ezt át, és élnek eszerint, annál jobban tágul az emberiség tudata is, tágítva azok tudatát is, akik erről még esetleg mit sem tudnak.